

Как котаракът Мирко спаси своя стопанин

Мирко беше кротък котарак и напълно отговаряше на името си. Този път обаче бе излязъл от обичайното си лениво състояние. Безпокоеше се за своя стопанин. Навън вече притъмняваше. Стъмваше се за втори пореден път, откакто вчера вечерта художникът излезе. „Няма да се бавя“, беше казал той на любимия си черен котарак, преди да облече палтото си и да излезе. Котаракът обиколи стаята за пореден път, душейки всеки ъгъл и мяучейки тъжно. Изведнъж ушите му се наостриха. Външната врата долу се отвори и по стълбата се чуха стъпки. Мирко измяучи разочаровано. Това не беше

неговият стопанин, а госпожа Караянкова от горния апартамент. Накрая котаракът скочи върху перваза на прозореца. Навън валеше сняг и лампите осветяваха затрупаните от преспи улици. Мирко мразеше зимата. За разлика от котките на госпожа Тотоманова, които живееха в къщата отсреща, той никога не излизаше навън в това студено време. „Трябва да ги питам – мина му изведнъж през ума. – Те скитат из целия град. Може да са видели моя стопанин.“ Котаците на госпожа Тотоманова бяха много известни музиканти. Канеха ги на всички котешки сватби не само в града, но и в цялата околия.

Когато не бяха на турне, обикновено репетираха в дървената барака в двора. Мирко бутна с лапичката си леко открехнатия към балкона прозорец и ловко се провря през него. Откъм бараката долиташе шум. Май имаше късмет. Музикантите си бяха у дома. Брррр... навън беше студено. Мирко въздъхна и се покатери на парапета на балкона. Оттам скочи върху покрива на бараката, но пресният сняг се свлече под лапичките му и Мирко тупна заедно с него в двора, затъвайки в прясната. Котаракът отръска грижливо черното си палтенце преди да почука на вратичката на бараката, откъдето се чуваше обичайната врява. Отвори му един от рокаджиите. Мирко пристъпи след него и спря нерешително, като видя вперените в себе си десетки котешки очи. – Художникът изчезна – каза той тъжно. – Не се е прибирал от вчера. Котките се изсмяха, гледайки презрително домошара. Подигравчивият Роко скочи върху една стара бъчва, която кой знае откако седеше в бараката, дръпна струните на китарата си и направи жална муцуна. – Ах, ах, Мирко останал сам и няма кой да му сипе млекце...Рокаджиите се закискаха още по-силно. От дъното на бараката, където репетираха цигуларите от Големия котешки оркестър, се чу неодобрително мяучене: – Каква е тази врява? Към бандата рокаджии се приближи възрастният цигулар Мето. Като разбра каква е работата, се обърна към Мирко: – Хората са безотговорни същества и понякога не се прибират с дни. Може да е на гости някъде. Мирко поклати тъжно глава и попита дали все пак някой не е виждал стопанина му оттогава. Но котаците бяха престанали да му обръщат внимание и продължиха с репетициите си. Отчаян, Мирко излезе навън, погледна към тъмния дом на художника

и премести поглед към улицата, където прозорците на къщите светеха уютно. „Ще тръгна да го търся“ – реши той и пристъпи по студения сняг. Внезапно някой го повика и Мирко се обърна. Беше котенцето Лиса, дъщерята на тоя нехранимайко бас китариста.

– Почакай – каза Лиса. – Ще дойда с теб да потърсим твоя приятел.

– Както искаш – зарадва се Мирко. Двамата поеха нагоре. По улицата нямаше жив човек. Снегът валеше и заличаваше всички следи. След няколко часа бродене, Мирко измръзна и се отчая.

– Да погледнем в старата кръчма – предложи Лиса, която вече трепереше от студ.

– Да, тъкмо ще се постоплим – съгласи се Мирко.

В кръчмата имаше много хора, но художникът не беше там.

– Хей, това не е ли Мирко? – чу се внезапно познат глас. Беше съседът, господин Караянков, който играеше табла с мъжа на госпожа Тотоманова. Мирко се приближи и погледна двамата мъже с надежда. Може би те знаят нещо.

Но г-н Караянков го погали разсеяно по гърба, отрязва му късче салам и каза на своя приятел:

– Чудно защо не дойде този човек тази вечер. Да не е настинал от снощи?

– Мирко, чуваш ли? – каза тихо Лиса.

– Художникът е бил тук вчера.

Мирко кимна отчаяно с глава. Май никой не беше виждал стопанина му от снощи.

Двете котки тръгнаха към къщи.

Лиса припикаше отпред и се опитваше да лови снежинките. Мирко наблюдаваше с почуда. Как може да й харесва това ужасно време? Внезапно Лиса изчезна. Мирко се огледа изненадан:

– Хей, не си играй! – каза той строго. – Трябва да се прибираме, че е студено.

Лиса не отговори. „Глупаво игриво коте“, ядоса се Мирко. „Къде се запילה сега. Може художникът вече да е у дома“, помисли си той с надежда и измяука сърдито:

– Лиса, хайде! Прибираме се.

Изведнъж той дочу жалното мяучене на Лиса, което сякаш идваше като от под земята.

– Лиса, къде си? – попита той тревожно.

– Тук долу! – дочу той уплашения й гласец.

Изведнъж Мирко разбра. Точно под краката му се намираще старата шахта, която сега снегът беше покрил. Но как ли се е озовала долу? Шахтата имаше железен капак, който през лятото се напичаше силно и Мирко винаги го заобикаляше, за да не си опари лапите. Сега той разрови снега предпазливо и разбра. Капакът го нямаше и Лиса беше паднала долу.

– Ранена ли си? – извика той тревожно и надникна в шахтата.

– Не – измяука Лиса, – но ме е страх.

– Тук има чудовище!

– Няма чудовища, Лиса – каза Мирко разумно. – Те са само в приказките. Сега ще сляза да ти помогна.

Мирко предпазливо скочи долу. Миришеше на нещо гнило, но поне беше топло.

Лиса се беше свила в единия ъгъл и с ужасени очи му посочи нещо тъмно в ъгъла. Мирко погледна нататък и изведнъж извика тревожно: в ъгъла лежеше художникът!

С един скок той се озова при тялото на своя приятел, мяучейки силно. Художникът не реагира.

– Умрял ли е? – попита уплашено Лиса, която първоначално бе взела художника за чудовище.

– Не – каза той, – но е в безсъзнание.

И кракът го боли. Може би е счупен. Като всяка котка Мирко имаше способността да открива веднага болното място, защото то излъчваше особена топлина. „Но какво прави тук“, чудеше се котаракът и изведнъж разбра. Ами да, също като Лиса художникът беше паднал в шахтата вчера на път за къщи.

Как ще го измъкнем оттук? – погледна го Лиса безпомощно.

Мирко вдигна поглед нагоре. За една котка не беше трудно да се изкачи обратно, но не и с такъв огромен товар. Внезапно му хрумна нещо.

– Ти стой тук – каза той на Лиса. – Аз ще извикам помощ.

След малко Мирко тичаше с всички сили към кръчмата. Връхлетя вътре като гонен от триста кучета и налетя право на сервитьорката, която изтърва таблата. Разговорите в кръч-

мата секнаха и посетителите с почуда загледаха пощръклия котарак, но той не им обърна внимание.

Мирко отиде при съседа на художника, захапа крачолата му като някое невъзпитано куче и го задърпа. Господин Караянков го гледаше смаян:

– Какво има, Мирко? Какво те прихваща?

Мирко тръгна към вратата на кръчмата, върна се обратно, измяука умолително, гледайки г-н Караянков в очите и пак тръгна към вратата.

– Иска да ти покаже нещо – сети се г-н Тотоманов, който имаше опит с котки. Двамата мъже се изправиха, взеха палтата си и тръгнаха след Мирко.

Цялата кръчма се надигна и всички излязоха навън. Мирко тичаше по преспите, спираше се да види дали мъжете го следват и пак продължаваше напред. Господата ускориха крачките си, чудейки се на странното поведение на винаги кроткия котарак. Изведнъж Мирко изчезна. Те стояха и гледаха с недоумяващи очи белия сняг, не разбирайки къде изведнъж потъна черният котарак.

– Мяууу! – чуха те внезапно някъде изпод краката си.

– В старата шахта – досети се г-н Караянков. Мъжете предпазливо пристъпиха напред и погледнаха надолу. Двете котки стояха на пост край нещо голямо и тъмно.

– Но това е художникът! – промълви г-н Караянков.

*

След два дни художникът бе изписан от болницата и се върна у дома с гипсиран крак. Общината отпусна средства за котешка храна за всички бездомни котки на града. Кметът лично щеше да открие предстоящата изложба на художника, централно място в която щяха да са портретите на Мирко и Лиса. На приема бяха поканени всички градски котки, а Големият котешки оркестър щеше да свири на тържествения концерт. От бараката, където музикантите репетираха усилено, долитаха звуците на „Зимата“ на Вивалди, а Мирко и Лиса спяха прегърнати на дивана край камината.

Даниела Горчева